

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 218/2015
12.05.2016.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер-Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у привредном спору по тужби тужиоца И.Т. из П., кога заступа пуномоћник М.М., адвокат из З., против туженог З.В. из З., кога заступа пуномоћник М.Б., адвокат из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 5708/14 од 18.03.2015.године, у седници већа одржаној дана 12.05.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 5708/14 од 18.03.2015.године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж бр. 5708/14 од 18.03.2015.године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда Привредног суда у Београду П бр. 1524/14 од 16.04.2014.године којом је обавезан тужени да Привредном друштву ППГ Н. Д.О.О. из Београда исплати износ од 15.651.309,59 динара са законском затезном каматом од 19.05.2011.године па до исплате и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 486.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде благовремену и дозвољену ревизију изјавио је тужени, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Указивање ревидента на стварну ненадлежност привредног суда за поступање у овој правној ствари није чланом 407. ЗПП

прописани ревизијски разлог. Предметни спор проистиче из примене одредбе члана 41. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ бр. 125/04) који је био у примени у време подношења тужбе. Правилно су нижестепени судови закључили да су испуњене процесне претпоставке и да је тужилац активно легитимисан по наведеној законској одредби за подношење деривативне тужбе као члан друштва са уделом већим од 5% основног капитала друштва имајући у виду да је тужба поднета након истека рока за подношење тужбе од стране друштва, који се рачуна од писаног захтева тужиоца примљеног у друштву 19.05.2011.године, а упућеног лицима у складу са чланом 41. став 3. Закона о привредним друштвима. Пасивна легитимације туженог проистиче из одредбе члана 31. Закона о привредним друштвима, јер тужени као заступник друштва спада у круг лица која имају дужност према привредном друштву, те је повредом дужности проузроковао штету чија накнада по деривативној тужби припада привредном друштву, што је тужбом у овом спору и тражено.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је на основу уговора о преносу удела са туженим овереног пред Првим основним судом у Београду 28.09.2010.године и уписа у Књигу удела Привредног друштва ППГ Н. Д.О.О. из Б. од истог дана стекао својство члана наведеног друштва са уделом од 55%, па је у односу на друштво, а самим тим и на сва права која проистичу из тог чланства, па и право на подношење деривативне тужбе применом члана 120. Закона о привредним друштвима, без утицаја што је промена члана Привредног друштва уписана код Агенције за привредне регистре 29.03.2013.године. Тужени који је наведеним уговором са тужиоцем располагао уделом у висини од 55% накнадио је супротно Одлуци о измени и допуни одлуке о оснивању привредног друштва од 28.09.2010.године и Записнику од 30.03.2011.године, самостално у својству члана и директора друштва донео одлуку о разорочавању средстава друштва 1 дан пре истека орочења, чиме је онемогућио привредно друштво да оствари право на уговорену камату у висини од 250.309,59 динара, а истога дана 19.05.2011.године извршио је пребацивање новчаних средстава са рачуна друштва на рачун адвоката у износу од 15.400.000,00 динара по основу менице коју је лично активирао са сврхом плаћања разна роба, при чему није доставио доказе о основу исплате, а испорука робе оспорена је од стране тужиоца, као другог члана друштва.

Код овако утврђених чињеница, правилно су нижестепени судови применили одредбе члана 31, 41, 120. и 128. Закона о привредним друштвима, те одредбе Закона о облигационим односима које регулишу штету, доспелост исте и камату, када су усвојили у целости тужбени захтев обавезавши туженог да привредном друштву уплати целокупан износ накнаде штете са припадајућом каматом, а да тужиоцу накнади парничне трошкове.

Неосновано је указивање ревидента на непостојање активне легитимације тужиоца за подношење тужбе и указивање да правноснажном пресудом Привредног суда у Београду П бр. 5300/11 од 26.12.2011.године по тужби овде тужиоца против тужених В.З. и М.П. није могла бити утврђена ништавост уговора о преносу оснивачких права који је закључен између овде туженог и М.П., јер се у овом спору по ревизији не може преиспитивати правилност и законитост правноснажне пресуде донете у другом спору, при чему је према правилном ставу првостепених судова активна легитимација тужиоца заснована на уговору о

преносу удела који је тужилац закључио са туженим 28.09.2010.године, односно пре закључења уговора о преносу удела туженог са трећим лицем.

Неосновано је и указивање ревидента да му је поступањем нижестепених судова ускраћено право на закониту, једнаку и правичну заштиту својих права, јер није саслушан у својству парничне странке, нити је другостепени суд као жалбени навод разматрао да је обавеза туженог и привредног друштва према адвокату коме је извршен трансфер новца настала по уговорима о зајму и јемству закљученим 08.03.2010.године, те садржина наведених правних послова указује на околност да није причињена штета друштву. У току првостепеног поступка је утврђено да је по одлуци туженог Привредно друштва ППГ Н Д.О.О. исплату износа адвокату извршио са сврхом плаћања-разна роба. Како је пријем робе оспорен, те како тужени није доказао основ за пренос средстава адвокату правилно су нижестепени судови применом правила о терету доказивања закључили да је наведеном исплатом проузрокована штета привредном друштву од стране туженог повредом дужности према друштву. Предмет оцене од стране другостепеног суда нису били докази које је тужилац први пут истакао у жалби, односно уговор о зајму и уговор о јемству туженог и привредног друштва са адвокатом коме је извршен пренос средстава, а који датирају од 08.03.2010.године, када је тужени био једини оснивач привредног друштва, јер је другостепени суд правилном применом одредбе члана 372. став 1. ЗПП закључио да се ради о новим чињеницама и новим доказима за које тужени као подносилац жалбе није учинио вероватним да их без своје кривице није могао изнети, односно предложити до закључења главне расправе. Чињеница је да се ради о писаним доказима, те саслушање туженог у својству парничне странке није било нужно да би се утврдиле чињенице и предложили наведени докази до закључења главне расправе, те је неоснован навод ревизије да му је ускраћено право да непосредно предлаже доказе.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану и применом члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**